

Arrest

nr. 324 193 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2024 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 10 jaar.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2011 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) beslist op 30 oktober 2013 dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, maar kent hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.3. Bij arrest van 19 juni 2020 veroordeelt het hof van beroep van Gent verzoeker tot een gevangenisstraf van één jaar voor feiten van aanranding van de eerbaarheid gepleegd ten aanzien van een hem ongekende 12-jarige jongen in de toiletten van het restaurant waar hij op dat ogenblik werkte. Verzoeker wordt ook ontzet uit bepaalde rechten voor een periode van 5 dan wel 10 jaar.

1.4. Verzoeker dient op 4 mei 2021 een aanvraag in tot vestiging en tot het verwerven van de status van langdurig ingezetene. Op 11 mei 2021 wordt deze aanvraag verworpen.

1.5. Op 17 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord op het CGVS inzake een heroverweging van zijn internationale beschermingsstatuut. Het CGVS beslist op 22 juni 2023 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het CGVS stelt verder vast dat een verwijderings-maatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

1.6. Bij arrest nr. 309 796 van 12 juli 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

1.7. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 23 september 2024 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 10 jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Krachtens artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen. Daarnaast wordt u, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een inreisverbod van 10 jaar opgelegd.

Op 28.09.2011 kwam u aan in België en op 04.10.2011 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 31.10.2013 heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing beschikt u over een B-kaart geldig tot 04.10.2027.

Op 19.06.2020 werd u door het Hof van Beroep Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 06.10.2020 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 17.08.2021 door het CGVS gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 22.06.2023 uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 27.06.2023. Het CGVS was in haar beslissing immers van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Het CGVS is van oordeel dat u kan worden teruggedleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 28/07/2023 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beroep ingediend tegen de beslissing van het CGVS. Op 18/07/2024 werd dit beroep verworpen door de RVV. In haar arrest van 18.07.2024 stelde de RVV het volgende: “Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De door de verzoekende partij aangehaalde argumenten kunnen het behoud van haar subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.”

Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 28.09.2011 - met andere woorden 13 jaar geleden - op 30-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond, dat de officiële landstaal uw moedertaal is. Tevens woonden, volgens uw verklaringen tijdens gehoor bij de DVZ op 21.11.2011, uw echtgenote, twee zonen en uw moeder in Afghanistan. De loutere vaststelling dat u thans 13 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich dan ook onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 29/07/2024 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: attest inburgeringsprogramma, verschillende deelcertificaten voor het behalen van modules bij het Centrum voor Basiseducatie Brugge Oostende Westhoek, arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, aangegaan op 28/07/2024, bij [...] waar u tewerkgesteld bent als kok, de Afghaanse identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, een huurcontract voor de periode 1.10.2022 - 30.09.2031 en het vervaldagbericht van uw brandverzekering.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. DVZ stelt vast dat u inderdaad geslaagd bent voor Nederlands niveau A2 tijdens het programma Inburgering van Atlas, integratie en inburgering Antwerpen. Tevens verklaarde u de opleiding NT2 Alfa 4 Technisch lezen en schrijven 2 gevolgd te hebben bij het Centrum voor Basiseducatie Brugge Oostende Westhoek. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan dit verplicht traject gevolg heeft gegeven en lessen Nederlands heeft gevolgd is onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen. Bovendien merkt DVZ op dat het eerste deelcertificaat dat u behaalde in deze opleiding dateert van 20.11.2021. De DVZ merkt op dat u deze opleiding pas gestart bent nadat u door het CGVS op 17.08.2021 gehoord werd in het kader van het heronderzoek van uw internationale beschermingsstatus. DVZ dient dan ook vast te stellen dat u deze opleiding pas bent beginnen volgen op het ogenblik dat u reeds op de hoogte was dat uw internationale beschermingsstatus en bij uitbreiding uw verblijfsrecht in heronderzoek was. DVZ wijst er dan ook op dat deze opleiding evenzeer gevolgd kan zijn vanuit een zeker opportunisme. De bewijswaarde van deze opleiding om doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen dient dan ook gerelativeerd te worden.

Verder verklaarde u dat u op heden tewerkgesteld bent als kok. U brengt uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij [...] aan. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van dertien jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen. DVZ wijst erop dat deze feiten zich hebben afgespeeld op de werkvloer. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.

DVZ stelt bijgevolg vast dat u dan wel Nederlands heeft geleerd en inspanningen heeft geleverd voor tewerkstelling, doch dit op zich onvoldoende is om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst en dat u aan België gebonden zou zijn voor de uitoefening van uw privéleven. We herhalen immers dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 19.06.2020 door het Hof van Beroep Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, omwille van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar.

Uit het arrest van 19.06.2020 blijkt dat u een voor u onbekende, twaalfjarige jongen aanrandde in de toiletten van het restaurant waar u werkte. Het Hof van Beroep Gent was derhalve van oordeel dat u enkel de bevrediging van uw eigen seksuele lusten voor ogen had en niet dacht aan de mogelijke traumatische gevolgen voor het slachtoffer. Het Hof kwalificeert de feiten als zeer ernstig en beoordeelt dat de kans op recidive matig tot hoog is, in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. DVZ kan niet anders dan vaststellen dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De RVV was eveneens van oordeel dat het hierbij een ernstig misdrijf betreft. De RVV stelde in haar arrest: "Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Haar handelingen 4 met name de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud 4 betreffen een ernstig misdrijf. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan de verzoekende partij op 4 november 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus."

Het feit dat u sinds uw veroordeling van 19.06.2020 geen nieuwe feiten heeft gepleegd, betekent niet dat u geen gevaar voor de samenleving meer zou vormen. DVZ benadrukt de ernst van de feiten en de jonge leeftijd van het slachtoffer. U randde een voor u onbekend twaalfjarig kind aan in de toiletten van het restaurant waar u werkte. Uit het psychiatrisch verslag van 06.01.2020, waarnaar verwezen wordt in het arrest, blijkt dat enkel een seksuele interesse in minderjarige jongens kan verklaren waarom u dergelijke feiten pleegde. Tevens wordt de kans op recidive matig tot hoog ingeschat in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten.

Bovendien wijzen we erop dat u op heden nog steeds onderhevig bent aan de u bij de veroordeling van 19/06/2020 opgelegde strafmaat met betrekking tot de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten. U werd namelijk voor vijf jaar uit volgende rechten ontzet: het recht om een openbaar ambt, bediening of betrekking te vervullen; het recht om verkozen te worden; het recht om een ereteken te dragen of een adellijke titel te voeren; het recht om gezworene of deskundige te zijn; het recht om het ambt van voogd of bewindvoerder te vervullen. Daarenboven werd u voor tien jaar uit volgende rechten ontzet: het recht om deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt; deel uit te maken van elke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is; een activiteit toegewezen te krijgen die u in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover een minderjarige plaatst. We benadrukken dat deze ontzetting nog steeds van toepassing is. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen, wanneer u niet langer uit deze burgerlijke en politieke rechten ontzet bent.

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier - het arrest van 19.06.2020 van het Hof van Beroep Gent, de beoordeling van het CGVS en de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie - nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofdte sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, bevolen het grondgebied van België te verlaten. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen in België verblijvende gezinsleden heeft. Integendeel, uw echtgenote en minderjarige kinderen verblijven in Afghanistan. Uw familiale belangen bevinden zich bijgevolg in het land van herkomst. Derhalve zal de gezinskern herenigd worden indien u

gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie heeft u in het kader van het hoorrecht de vraag, of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, negatief beantwoord, noch heeft u medische documenten neergelegd. Derhalve zijn er geen medische elementen in het dossier en is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 22/06/2023 uw subsidiaire beschermingsstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het CGVS merkt in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4 82, b, van de wet van 15 december 1980. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om u subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u ruim het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is, dat u opgegroeid bent in Afghanistan, dat u er gewerkt heeft en dat u er een familiaal netwerk heeft. Bovendien heeft u reeds eerder blij gegeven van autonomie en

zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

DVZ herhaalt bovendien dat u geen enkel medisch element heeft voorgelegd en dat derhalve nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

DVZ herhaalt tot slot dat er op 29/07/2024 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht werd verstuurd. In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat u nog steeds niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van angst voor de taliban. DVZ wijst er echter op dat dit louter blote verklaringen zijn en dat deze onvoldoende zijn om de beoordeling van het CGVS te wijzigen. U heeft geen enkel element aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling van het CGVS. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan derhalve uit de veroordeling van 19.06.2020 en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens Artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

DVZ herhaalt immers dat u op 19.06.2020 door het Hof van Beroep Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, omwille van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Feiten die door het Hof van Beroep Gent als zeer ernstig werden gekwalificeerd.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 10 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 10 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we <immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

DVZ herhaalt immers dat u in België dan wel een opleiding volgde en inspanningen heeft geleverd voor tewerkstelling, doch deze elementen onvoldoende zijn om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving.

Dat u de opleiding NT2 Alfa 4 Technisch lezen en schrijven 2 gevolgd heeft bij het Centrum voor Basiseducatie Brugge Oostende Westhoek, kan bezwaarlijk gezien worden als een bijkomend element van integratie. DVZ wijst erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse geweest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan dit verplicht traject gevolg heeft gegeven en lessen Nederlands heeft gevolgd is onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen.

Bovendien merkt DVZ op dat het eerste deelcertificaat dat u behaalde in deze opleiding dateert van 20.11.2021. De DVZ merkt op dat u deze opleiding pas gestart bent nadat u door het CGVS op 17.08.2021 gehoord werd in het kader van het heronderzoek van uw internationale beschermingsstatus. DVZ dient dan ook vast te stellen dat u deze opleiding pas bent beginnen volgen op het ogenblik dat u reeds op de hoogte was dat uw internationale beschermingsstatus en bij uitbreiding uw verblijfsrecht in heronderzoek was. DVZ wijst er dan ook op dat deze opleiding evenzeer gevolgd kan zijn vanuit een zeker opportunisme. De bewijswaarde van deze opleiding om doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen dient dan ook gerelativeerd te worden.

Daarnaast heeft u in het hoorrecht een attest van inburgering aangebracht en verklaarde u dat u op heden tewerkgesteld bent als kok. U brengt uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij [...] aan. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van dertien jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen. DVZ wijst erop dat deze feiten zich hebben afgespeeld op de werkvloer. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.

In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten. Bovendien herhalen we dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. DVZ kan dan ook niet vaststellen dat uw banden met België sterker zouden zijn dan de banden met uw land van herkomst. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 19.06.2020 door het Hof van Beroep Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, omwille van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar.

Uit het arrest van 19.06.2020 blijkt dat u een voor u onbekende, twaalfjarige jongen aanrandde in de toiletten van het restaurant waar u werkte. Het Hof van Beroep Gent was derhalve van oordeel dat u enkel de bevrediging van uw eigen seksuele lusten voor ogen had en niet dacht aan de mogelijke traumatische gevolgen voor het slachtoffer. Het Hof kwalificeert de feiten als zeer ernstig en beoordeelt dat de kans op recidive matig tot hoog is, in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. DVZ kan niet anders dan vaststellen dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen. DVZ benadrukt dat uit het psychiatrisch verslag van 06.01.2020 blijkt dat de kans op recidive matig tot hoog is, in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. Bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen in België verblijvende gezinsleden heeft. In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM wijst DVZ er wel op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U

heeft DVZ echter geenszins weten aan te tonen dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Tevens wijzen we erop dat u DVZ niet in het bezit heeft gesteld van elementen waaruit een verregaande vorm van integratie of hechte banden met de Belgische samenleving kunnen blijken. U kan het dan ook niet aannemelijk maken dat uw banden met de Belgische samenleving sterker zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Op geen enkele wijze heeft u het dan ook weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen in België verblijvende gezinsleden heeft. Integendeel, uw echtgenote en minderjarige kinderen verblijven in Afghanistan. Uw familiale belangen bevinden zich bijgevolg in het land van herkomst. Derhalve zal de gezinskern herenigd worden indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit verband dan ook geenszins aannemelijk gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 10 jaar. Bovendien herhalen we dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie heeft u in het kader van het hoorrecht de vraag, of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, negatief beantwoord, noch heeft u medische documenten neergelegd. Derhalve zijn er geen medische elementen in het dossier en is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 van oordeel was dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de evaluatie van artikel 3 EVRM stelt DVZ vast dat hoewel moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precar is, uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u ruim het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is, dat u opgegroeid bent in Afghanistan, dat u er gewerkt heeft en dat u er een familiaal netwerk heeft. Bovendien heeft u reeds eerder blijk gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in

uw hoofde geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

DVZ herhaalt bovendien dat u geen enkel medisch element heeft voorgelegd en dat derhalve nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Tot slot herhalen we dat uw blote verklaringen in het hoorrecht 4 dat u niet kan terugkeren omwille angst voor de taliban 4 onvoldoende zijn om de bovenstaande beoordeling van het CGVS te wijzigen. U heeft derhalve geen enkel element aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 21, 22, 23, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids-beginsel en van de "medewerkingsplicht".

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Algemeen

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

[...] In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

[...]

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

[...] Geen actueel gevaar, eenmalig feit van 8 jaar geleden!

De beslissing van de verwerende partij om het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen, stuit op meerdere ernstige bezwaren die aantonen dat deze beslissing niet gerechtvaardigd is en buiten-proportioneel lijkt.

Ten eerste is het belangrijk op te merken dat de feiten waarop deze beslissing rust dateren van maar liefst 7 juli 2016, inmiddels meer dan acht jaar geleden. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet vereist dat er sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde, wat hier ontbreekt. De verwerende partij heeft in dit geval geen bewijs geleverd dat de verzoekende partij op dit moment een werkelijke dreiging vormt voor de samenleving. Gelet op de verstreken tijd en het feit dat er geen sprake is van nieuwe strafbare feiten, kan er niet van een actuele bedreiging gesproken worden.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de verzoekende partij sinds 2011 in België verblijft en dat hij gedurende die tijd aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving. Hij spreekt de taal, heeft zich aan een inburgeringsprogramma onderworpen en is bovendien in het bezit van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Dit toont een duidelijke en oprechte inzet om een constructief leven op te bouwen binnen de Belgische samenleving. De verwerende partij voert aan dat deze inspanningen slechts een verplicht onderdeel van het integratietraject zijn, maar dit doet onrecht aan de werkelijke, langdurige binding die de verzoekende partij heeft ontwikkeld met het land. Het feit dat hij al sinds 2011 legaal in België verblijft, getuigt bovendien van een diepgewortelde verankering.

Verder is het van groot belang om op te merken dat het incident dat de verzoekende partij ten laste wordt gelegd, een eenmalige gebeurtenis was en dat er sinds 2016 geen enkele indicatie is geweest van herhaling of recidive. Dit eenmalige feit geeft geen enkele reden om aan te nemen dat de verzoekende partij een blijvend gevaar voor de samenleving vormt. Dit wordt nog eens bevestigd door het feit dat de verzoekende partij sindsdien onberispelijk heeft geleefd en zich heeft gehouden aan alle wettelijke verplichtingen. Het psychiatrisch verslag waarop de verwerende partij zich beroept dateert bovendien van 6 januari 2020, en de inschatting van een mogelijk recidiverisico is gebaseerd op een verouderde beoordeling die geen weerspiegeling biedt van de huidige situatie. Er is dus geen grond om te stellen dat de verzoekende partij thans nog een actuele bedreiging vormt.

Bovendien verkeert de verzoekende partij in een kwetsbare positie, aangezien zijn familie in Afghanistan onder moeilijke omstandigheden leeft. De situatie in Afghanistan is op dit moment bijzonder precair, met ernstige humanitaire problemen en veiligheidsrisico's die het niet verantwoord maken om de verzoekende partij terug te sturen. Een gedwongen terugkeer zou de gezinshereniging verder bemoeilijken en zijn gezinsleven ernstig onder druk zetten, wat een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou kunnen betekenen. Het argument van de verwerende partij dat het familiebelang ondergeschikt is aan de openbare orde, houdt geen stand in het licht van het feit dat er geen actuele dreiging bestaat en dat het gezinsleven van de verzoekende partij ernstig zou worden geschaad door zijn uitzetting.

Daarnaast wijst het lange verblijf in België en het ontbreken van nieuwe feiten erop dat de verzoekende partij niet alleen in België een leven heeft opgebouwd, maar ook dat hij niet zomaar teruggeplaatst kan worden in Afghanistan zonder aanzienlijke ontwrichting van zijn leven en zijn rechten. De sociale banden, werkbetrekking en het geleverde bewijs van integratie duiden op een fundamentele verankering in de Belgische samenleving, waardoor terugkeer naar het land van herkomst des te onrechtvaardiger zou zijn. Ook de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij uit Afghanistan maakt een herintegratie daar bijzonder problematisch, wat alleen maar zou bijdragen aan mogelijke ontworteling en onzekerheid.

Kortom, de beslissing om het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen schiet tekort op meerdere fronten. De feiten zijn verouderd, er is geen actueel gevaar voor de openbare orde, en de verzoekende partij heeft langdurige en diepgaande banden opgebouwd met België. De beëindiging van zijn verblijf zou onnodig hardvochtig zijn en niet in lijn met de beginselen van evenredigheid en rechtvaardigheid zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet en het EVRM.

[...] Terugkeer naar Afghanistan is onmogelijk en vormt een schending van artikel 3 EVRM

De verzoekende partij werd reeds sinds 2013 toegelaten om in België te verblijven en de status van de subsidiaire bescherming werd hem toegekend. Haar verzoek om internationale bescherming dateert van 4 oktober 2011. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wees zij erop dat zij al lang in België woont en geïntegreerd is.

De verwestering van verzoeker of het feit dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd is niet afdoende onderzocht. Evenmin is er rekening gehouden met de eventuele gevolgen van diens verwestering bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst inzake verwestering naar een rapport van EASO 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' d.d. 02.09.2020 (<https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>):

"Information on the treatment of Afghan nationals perceived as 'Westernised' (2018-2020):

What behaviours and/or appearances are reported to be seen as 'Westernised' and what is the attitude and treatment by Afghan society of people returning to Afghanistan from abroad, in particular from Western countries? Behaviour and appearance seen as 'Westernised' While abroad, returnees may have been exposed to a more liberal environment that could make integration in Afghanistan more difficult.1 Rejection

by the family and society could be triggered by 'speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad', as reported by Asylors in their August 2017 study on returnees from Western countries to Kabul.² Other reasons include a different haircut and style of dress³, relaxed position towards religion or consumption of alcohol. ⁴ Friederike Stahlmann, a social scientist and an Afghan expert from Germany,⁵ stated in an expert opinion for a German court, in support of an asylum case, that in Afghanistan, all returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] 'European culture and lifestyle' while abroad.⁶ The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) indicated that the returnees can be seen with suspicion by both, local communities and state authorities. ⁷ Friederike Stahlmann indicated that Westernised Afghans are in Dari called 'qarb-zadeh' and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this accusation they have to demonstrate their faith in a 'particularly convincing' way in their daily lives.⁸ Stahlmann further wrote that [informal translation] '[...] the expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an increasingly widespread rumor in Afghanistan that European countries allegedly only grant protection to Christians.'⁹ Stahlmann noted that deportations of Afghans from Europe are widely covered in the media and deportees are often identified by their full name what makes their return to the country publicly known.¹⁰ And, according to Stahlmann, the longer time the deportees have spent abroad, the more difficult will it be for them to hide the changes in their behaviour and looks and to fit in.¹¹ According to the Danish Refugee Council (DRC), '[t]he risk of being suspected is greater the longer you have been outside Afghanistan and the further away you have been.'¹² The Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD) referred to Melissa Kerr Chiovenda, an anthropologist at the Zayed University in Abu Dhabi, who noted in an email that [informal translation]: '[M]any Afghans who return from the West certainly are viewed with suspicion, and the degree to which they experience this depends upon where they are from and their social class. (ie someone from Kabul would have an easier time than someone from Jalalabad, someone from an educated class that has sent a lot of people to study in the West would have an easier time than someone who was a farmer). A lot of this has to do with fear about possible conversion. This level of suspicion can, among certain areas, even be elevated when someone has simply spent time with foreigners. People in certain areas of Afghanistan who spend extended time with foreigners may be chastised by their communities, so you can imagine that in such places, the effect is even worse for those who have spent time in the West.'¹³ In a response to the ACCORD, Noah Coburn, a Bennington College (Vermont, US) social and cultural anthropologist with focus on Afghanistan, stated that certainly not all returnees are confronted with such suspicion because of 'Westernisation', as there are many Afghans that were once refugees. According to Coburn, it is regularly the case for Shia Hazara who are often not considered 'real Muslims'.¹⁴

Verzoeker vreest dan ook uitsluiting en discriminatie aangezien voorgaand rapport stelt dat terugkeerders negatief worden bekeken in hun gemeenschappen en dat er een stigma rust op degenen die illegaal naar Europa zijn gemigreerd.

Ondergeschikt wenst de verzoekende partij aan te voeren dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door geen onderzoek te voeren naar de situatie van terugkeerders. Het gebrek aan specifieke informatie rechtvaardigt niet zonder meer de conclusie dat er bij terugkeer naar Afghanistan geen risico op problemen is voor de verzoekende partij. Uit bestaande landeninformatie blijkt dat Afghansen die vanuit Europa terugkeren in negatieve belangstelling (kunnen) komen te staan van de Taliban, en dit gebeurde zelfs al vóór hun machtsvername in 2021! De verwerende partij beschikt weliswaar over informatie dat terugkerende Afghansen negatieve aandacht van de Taliban kunnen krijgen, maar er is onvoldoende informatie over de mate waarin dit bij terugkeer leidt tot werkelijke problemen en over de aard van die problemen. Daarom kan de verwerende partij niet zonder aanvullend onderzoek aannemen dat de verzoekende partij geen risico op schade heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Blijkens Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 (<https://open.overheid.nl/documenten/ronl-ddb4f12508d6ab794d05d29826474c969cd5a44b/pdf>) heeft er geen gedwongen terugkeer vanuit Europa of de VS plaatsgevonden tijdens de verslagperiode. Het is volgens dit Ambtsbericht onbekend hoeveel personen er vrijwillig teruggedaan zijn vanuit deze landen. Een andere bron stelde volgens dit Ambtsbericht niet op de hoogte te zijn van vrijwillige of gedwongen terugkeer vanuit Europa sinds augustus 2021.

De verzoekende partij wenst evenwel te verwijzen naar de volgende objectieve beschikbare informatie: a) het rapport *key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van EASO van 16 september 2022;

b) het rapport *Afghanistan: Targeting of Individuals* van EASO van augustus 2022;

c) - het rapport *Country Guidance: Afghanistan* van de European Union Agency for Asylum (EASO) van januari 2023

d) de ambtsberichten van maart 2022 en juni 2023 e) het rapport *Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as Westernised* van Home Office van juni 2021

f) het rapport *Experiences and Prospects of deported Afghans* van juni 2022

g) het artikel *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen* van *Asylmagazin* 89/2019

De verzoekende partij verblijft sinds 2011 in dit België en heeft hier meer dan een decennium verbleven. Gedurende deze periode heeft hij een diepe band opgebouwd met de lokale gemeenschap, heeft hij een netwerk van vrienden en kennissen opgebouwd, en heeft hij de taal en cultuur van het land omarmd. Dit langdurige verblijf heeft hem geworteld in de samenleving en maakt het aannemelijk dat terugkeer naar zijn land van herkomst een risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Daarnaast is er een belangrijk punt dat de verzoekende partij onder de aandacht wil brengen, een aspect dat de verwerende partij lijkt te hebben overzien bij de beoordeling van dit dossier. Dit betreft de aard van de gepleegde feiten, die van doorslaggevend belang kunnen zijn voor de eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Het is bovendien essentieel om rekening te houden met de veiligheid en het welzijn van de verzoekende partij, met name gezien zijn afkomst en de mogelijke reactie van de Afghaanse gemeenschap bij een eventuele repatriëring, evenals de mogelijke reactie van de Taliban indien zij op de hoogte raken van de reden voor zijn uitzetting. Ook hieromtrent ontbreekt elke motivering, noch blijkt uit de bestreden beslissing dat dit onderdeel door de verwerende partij onderzocht is geweest.

In Afghanistan kunnen zedenfeiten als zeer schadelijk en schandelijk worden beschouwd, en de reactie van de Afghaanse gemeenschap en de Taliban kunnen bijzonder negatief en gevaarlijk zijn voor de verzoekende partij. Het risico op foltering en sociale uitsluiting is reëel, en het is van essentieel belang dat de verwerende partij deze risico's serieus in overweging neemt bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen in caus niet gebeurd is.

[...] Recht om gehoord te worden is geschonden

Het is voor de verzoekende partij een raadsel waarom hij niet is uitgenodigd om een eventuele update over zijn persoonlijke situatie mee te delen, wat van invloed kan zijn op de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden.

Ten onrechte heeft de verwerende partij slechts een vragenlijst opgestuurd zodat de verzoekende partij zou moeten invullen.

Het recht op deelname en betrokkenheid is een fundamenteel aspect van een eerlijke en rechtvaardige procedure bij dergelijke beslissingen. De verzoekende partij heeft het recht om op de hoogte te worden gehouden van het verloop van zijn zaak en de mogelijkheid om eventuele wijzigingen in zijn persoonlijke situatie, zoals nieuwe relevante feiten of omstandigheden, aan te kaarten. Het ontbreken van uitnodigingen voor updates over zijn zaak kan leiden tot een schending van dit recht.

[...] Inreisverbod van 10 jaar is onredelijk en weinig proportioneel

De verwerende partij legt een inreisverbod van 10 jaar op. De verwerende partij motiveert onvoldoende en weinig concreet waarom een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is. Stellen dat het handhave van de openbare orde en het feit dat hij een reële en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde is op zich niet voldoende om een inreisverbod van 10 jaar op te leggen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). In bestreden beslissingen worden de overwegingen in rechte en in feite, die tot het nemen van deze beslissingen hebben geleid, uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelings-bevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissingen van de bepalingen van de artikelen 7, 22, 23, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De eerste bestreden beslissing, de beslissing tot beëindiging van verblijf, vermeldt zo uitdrukkelijk artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

[...]

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” waarvan sprake in de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald. Tevens werd het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) in deze benadrukt. Het begrip “openbare orde” veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.6. Middels de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers verblijfsrecht beëindigd op grond van artikel 22, 1, 3° van Vreemdelingenwet en om *“ernstige redenen van openbare orde”*. De wetgever heeft inderdaad een onderscheid gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”*, *“ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en deze gradaties gelden ook voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het HvJ moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”* De wetgever benadrukte wel *“dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip *“dwingende redenen van nationale veiligheid”*. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (*Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

2.7. De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, steunt vervolgens op de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13° en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.8. De derde bestreden beslissing, het inreisverbod voor tien jaar, steunt ten slotte op artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.9. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en krijgt een inreisverbod voor meer dan vijf jaar – meer bepaald tien jaar – opgelegd, omdat hij een *“ernstige bedreiging [vormt] voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Deze begrippen dienen andermaal te worden begrepen in het licht van de rechtspraak van het HvJ, in het bijzonder het arrest Z. Zh. en O. van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 zoals ook aangehaald in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet (zie voorgaande bespreking).

2.10. Verweerder is dus van oordeel dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die rechtvaardigt dat zijn verblijf wordt beëindigd met toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en dat hem een inreisverbod voor tien jaar wordt opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hiervoor verwijst hij naar de feiten van aanranding van de eerbaarheid gepleegd ten aanzien van een verzoeker ongekende 12-jarige jongen in de toiletten van het restaurant waar hij op dat ogenblik werkte, feiten gepleegd op 7 juli 2016 en waarvoor verzoeker op 19 juni 2020 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar en de ontzetting uit bepaalde rechten gedurende 5 dan wel 10 jaar.

2.11. Verzoeker betwist op zich niet dat rechtsgeldig een einde kon worden gesteld aan zijn verblijf in toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvoor *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* dienen te worden aangetoond. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog dienstig een schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet kan inroepen, of hierbij enig belang heeft. De toepassing van dit laatste artikel vereist immers dat het bestuur slechts gewone *“redenen van openbare orde”* moet aantonen, wat een lichtere bewijslast vormt.

2.12. Verzoeker betwist op zich ook niet dat de door hem gepleegde feiten waarvan sprake in de bestreden beslissingen – met name aanranding van de eerbaarheid gepleegd ten aanzien van een hem ongekende 12-jarige jongen in de toiletten van het restaurant waar hij op dat ogenblik werkte – een voldoende ernst kunnen hebben om onder de begrippen *“ernstige redenen van openbare orde”* of *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”* zoals vervat in voormelde wettelijke bepalingen te vallen. Wel betwist hij dat er actueel

nog dergelijke “ernstige redenen van openbare orde” voorhanden zijn of dat er actueel van hem nog een (ernstige) bedreiging uitgaat.

Verzoeker benadrukt zo dat het een eenmalig feit van 8 jaar geleden betreft en hij sindsdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd. Dit wordt op zich niet betwist door verweerder. Ondanks deze gegevens heeft verweerder echter concreet geduid waarom er volgens hem wel degelijk nog actuele én ernstige redenen van openbare orde voorhanden zijn. Zo wordt, specifiek wat het actuele gevaar betreft, gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat u sinds uw veroordeling van 19.06.2020 geen nieuwe feiten heeft gepleegd, betekent niet dat u geen gevaar voor de samenleving meer zou vormen. DVZ benadrukt de ernst van de feiten en de jonge leeftijd van het slachtoffer. U randde een voor u onbekend twaalfjarig kind aan in de toiletten van het restaurant waar u werkte. Uit het psychiatrisch verslag van 06.01.2020, waarnaar verwezen wordt in het arrest, blijkt dat enkel een seksuele interesse in minderjarige jongens kan verklaren waarom u dergelijke feiten pleegde. Tevens wordt de kans op recidive matig tot hoog ingeschat in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten.

Bovendien wijzen we erop dat u op heden nog steeds onderhevig bent aan de u bij de veroordeling van 19/06/2020 opgelegde strafmaat met betrekking tot de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten. U werd namelijk voor vijf jaar uit volgende rechten ontzet: het recht om een openbaar ambt, bediening of betrekking te vervullen; het recht om verkozen te worden; het recht om een ereteken te dragen of een adellijke titel te voeren; het recht om gezworene of deskundige te zijn; het recht om het ambt van voogd of bewindvoerder te vervullen. Daarenboven werd u voor tien jaar uit volgende rechten ontzet: het recht om deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt; deel uit te maken van elke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is; een activiteit toegewezen te krijgen die u in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover een minderjarige plaatst. We benadrukken dat deze ontzetting nog steeds van toepassing is. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen, wanneer u niet langer uit deze burgerlijke en politieke rechten ontzet bent.

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier - het arrest van 19.06.2020 van het Hof van Beroep Gent, de beoordeling van het CGVS en de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie - nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofd sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt.”

Wat de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie betreft, oordeelde hij als volgt:

“In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. DVZ stelt vast dat u inderdaad geslaagd bent voor Nederlands niveau A2 tijdens het programma Inburgering van Atlas, integratie en inburgering Antwerpen. Tevens verklaarde u de opleiding NT2 Alfa 4 Technisch lezen en schrijven 2 gevolgd te hebben bij het Centrum voor Basiseducatie Brugge Oostende Westhoek. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan dit verplicht traject gevolg heeft gegeven en lessen Nederlands heeft gevolgd is onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen. Bovendien merkt DVZ op dat het eerste deelcertificaat dat u behaalde in deze opleiding dateert van 20.11.2021. De DVZ merkt op dat u deze opleiding pas gestart bent nadat u door het CGVS op 17.08.2021 gehoord werd in het kader van het heronderzoek van uw internationale beschermingsstatus. DVZ dient dan ook vast te stellen dat u deze opleiding pas bent beginnen volgen op het ogenblik dat u reeds op de hoogte was dat uw internationale beschermingsstatus en bij uitbreiding uw verblijfsrecht in heronderzoek was. DVZ wijst er dan ook op dat deze opleiding evenzeer gevolgd kan zijn vanuit een zeker opportunisme. De bewijswaarde van deze opleiding om doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen dient dan ook gerelativeerd te worden.

Verder verklaarde u dat u op heden tewerkgesteld bent als kok. U brengt uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij [...] aan. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van dertien jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen. DVZ wijst erop dat deze feiten zich hebben afgespeeld op de werkvloer. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.”

Verweerder heeft er aldus rekening mee gehouden dat het eenmalige feiten van enige tijd geleden betreft en concreet gemotiveerd waarom hij ondanks deze gegevens van mening is dat er nog kan worden gesproken van een persoonlijk gedrag van verzoeker dat een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder benadrukt zo allereerst de ernst van de feiten en de jonge leeftijd van het slachtoffer. Hij verwijst ook naar het psychiatrisch verslag van 6 januari 2020 dat enkel een seksuele interesse in minderjarige jongens kan verklaren waarom verzoeker dergelijke feiten pleegde en waarbij de kans op recidive matig tot hoog werd ingeschat in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. Verder wijst hij erop dat verzoeker nog steeds onderhevig is aan de hem opgelegde strafmaat met betrekking tot de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten. Ten slotte betreft hij bij zijn beoordeling de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie. Dit alles brengt hem er toe te oordelen dat er in hoofdte van verzoeker sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en hij nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

De voormelde motieven kunnen in alle redelijkheid rechtvaardigen dat op basis van verzoekers persoonlijke gedrag nog steeds een ernstig gevaar voor de samenleving wordt vastgesteld, hoewel de gepleegde feiten reeds dateren van jaren geleden en sindsdien geen nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen. Het volstaat in de huidige procedure ook niet dat verzoeker aangeeft dit anders te beoordelen. Hij dient in tegendeel concreet aan te tonen dat verweerder op enig punt is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Hij slaagt hier niet in.

Verweerder heeft in alle redelijkheid bijzonder zwaar getild aan de door verzoeker gepleegde feiten en deze, te meer gelet op de jonge leeftijd van zijn slachtoffer, zeer ernstig bevonden. Zijn slachtoffer was zo met zijn ouders op uitstap naar de kust en werd door verzoeker aangerand in de toiletten van het restaurant waar hij op dat ogenblik aan het werk was. Zoals werd aangehaald in het arrest van het hof van beroep had verzoeker hierbij enkel de bevrediging van zijn eigen seksuele lusten voor ogen en dacht hij niet aan de mogelijke traumatische gevolgen voor zijn slachtoffer. Zoals reeds werd aangestipt, is het zo ook mogelijk *“dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Verzoeker kan evenmin overtuigen dat verweerder inzake het actuele gevaar niet langer dienstig kon verwijzen naar het psychiatrisch verslag van 6 januari 2020 waarin staat te lezen dat enkel een seksuele interesse in minderjarige jongens kan verklaren dat verzoeker de feiten waarvoor hij werd veroordeeld heeft gepleegd en waarin de kans op recidive matig tot hoog werd ingeschat in vergelijking met de doorsnee pedoseksueel. Het enkele gegeven dat dit verslag intussen enkele jaren oud is, betekent nog niet dat het verouderd is, dat de vaststellingen in dit verslag niet langer hun geldigheid behouden of dat de erin opgenomen inschatting van het recidiverisico intussen als achterhaald moet worden beschouwd. Verzoeker maakt dit alleszins niet met concrete gegevens aannemelijk, zoals bv. met een meer recent psychiatrisch verslag.

Verzoeker betwist verder niet dat hij, ingevolge zijn strafrechtelijke veroordeling, nog steeds is ontzet uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten, en hij in het bijzonder voor 10 jaar werd uitzet uit de volgende rechten: *“het recht om deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt; deel uit te maken van elke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is; een activiteit toegewezen te krijgen die u in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover een minderjarige plaatst”*. Deze straf wijst er op dat de strafrechter het noodzakelijk heeft geacht om verzoeker gedurende langere tijd het recht te ontnemen om een functie uit te oefenen waarin hij in een vertrouwens- of gezagsrelatie met minderjarigen wordt geplaatst, wat eens te meer maakt dat de in de bestreden beslissingen doorgevoerde beoordeling niet kennelijk onredelijk kan worden bevonden.

Verzoeker geeft nog aan te betwisten dat hij niet diepgaand is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij stelt integendeel sinds 2011 *“aanzienlijke inspanningen”* te hebben geleverd om zich te integreren in België. Zo voert hij aan dat hij de taal spreekt, het inburgeringsprogramma heeft gevolgd en in het bezit is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Deze verschillende gegevens zijn echter concreet in rekening gebracht in de voormelde beoordeling. Verweerder stelde echter – op gemotiveerde wijze – vast dat hieruit geen *“diepgaande elementen van integratie”* blijken die maken dat afbreuk zou worden gedaan aan de actuele en ernstige bedreiging die van verzoeker uitgaat voor de openbare orde. Verzoeker gaat nergens concreet in op deze beoordeling en toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Er blijkt niet dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om te stellen dat het volgen van Nederlandse taallessen en het inburgeringsprogramma nog niet getuigt van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving, nu dit enerzijds verplicht is en anderzijds verzoeker deze opleidingen pas volgde nadat hij

ervan op de hoogte werd gebracht dat zijn internationale beschermingsstatus werd heronderzocht, wat kan wijzen op een “*zeker opportunisme*”. Verzoeker betwist dit niet concreet. Ook een tewerkstelling toont, zoals verweerder in alle redelijkheid heeft vastgesteld, niet noodzakelijk een diepgaande integratie aan die afbreuk kan doen aan de vastgestelde ernstige en actuele redenen van openbare orde. In dit verband wijst verweerder er bovendien terecht op dat de feiten van aanranding van de eerbaarheid zich net hebben afgespeeld op de werkvloer ten aanzien van een willekeurig 12-jarig jongetje dat verzoeker toevallig tegenkwam in de toiletten. Nergens gaat verzoeker concreet in de op gedane beoordeling. Zijn persoonlijke appreciatie dat hij wel degelijk diepgeworteld is verankerd in België toont nog niet aan dat de onderbouwde beoordeling van verweerder dat dit niet blijkt onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.13. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en deze rechtvaardigen, meer zelfs het noodzakelijk maken, dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf, dat hij bevel krijgt om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en dat hem gedurende meer dan vijf jaar de toegang tot het Belgische en Schengengrondgebied wordt verboden.

2.14. Verzoeker geeft vervolgens aan dat volgens hem de ernstige redenen van openbare orde niet correct zijn afgewogen ten opzichte van zijn gezins- en persoonlijke belangen.

2.15. Specifiek wat de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf betreft, voorziet artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dat er rekening dient te worden gehouden “*met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk*”, alsook “*met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden*”.

Bij de wetswijziging van 24 februari 2017 waarbij de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd, werden de procedurele waarborgen voor derdelanders zo niet uit het oog verloren. Volgens de wetgever bieden deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, “*voldoende bescherming tegen willekeur. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.*” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17; zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

De wetgever heeft het belang van een belangenafweging benadrukt, waarbij het bestuur oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer het een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling. In de memorie van toelichting kan hierover nog het volgende worden gelezen: “*Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.*” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

2.16. Ook de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet is enkel mogelijk voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag – zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM – zich hiertegen niet verzetten. Dit wordt ook weerspiegeld in de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” Daarnaast bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod steeds de specifieke omstandigheden van elk geval in rekening moeten worden gebracht.

2.17. De voormelde kritiek van verzoeker wordt bijgevolg mede beoordeeld in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé- en familie- en gezinsleven omvat en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn brief-wisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.18. Verweerder stelde in de bestreden beslissingen allereerst vast dat verzoeker geen in België verblijvende gezinsleden heeft. Hij merkte op dat verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen nog steeds in Afghanistan verblijven, waardoor zijn gezinsbelangen zich situeren in dit laatste land. Hij wijst er op dat verzoeker, indien hij gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden herenigd met zijn gezin.

Verzoeker betwist niet dat hij in België geen gezins- of familieleden heeft en dat zijn gezinsleden in Afghanistan verblijven.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat zijn gezinsleven ernstig zou worden geschaad door zijn uitzetting of nog dat een (gedwongen) terugkeer de gezins-hereniging zou bemoeilijken en zijn gezinsleven ernstig onder druk zou zetten. Verzoekers terugkeer naar Afghanistan zou integendeel een spoedige hereniging met zijn gezinsleden tot gevolg hebben.

In dit verband wenst de Raad nog aan te stippen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 oktober 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Op 22 juni 2023 werd deze status ingetrokken. Gedurende deze bijna 10 jaar dat verzoeker verblijfsrecht had, blijkt niet dat op enig ogenblik concrete stappen zijn gezet opdat zijn echtgenote en kinderen hem in België konden vervoegen. Evenmin wordt concreet aangetoond dat een beoogde gezinshereniging in België als gevolg van de bestreden beslissingen werd gedwarsboomd.

Verzoeker betoogt verder op algemene wijze dat zijn familie in Afghanistan onder moeilijke omstandigheden leeft. Hij wijst op ernstige humanitaire problemen en veiligheidsrisico's in Afghanistan. Hiermee toont hij echter nog niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel ingrijpen in zijn gezins- of familieleven, dat onbestaande is in België. Hij verwijst in dit verband ook louter naar de algemene moeilijke situatie op het vlak van de humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan, zonder dat hij de voorgehouden moeilijke levensomstandigheden van zijn familie enigszins concreet maakt. Hiermee toont hij nog niet aan dat het niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij opnieuw zijn familie vervoegt in Afghanistan en in dit land opnieuw zijn gezinsleven opneemt.

2.19. Daarnaast heeft verweerder in de bestreden beslissingen op zich niet betwist dat verzoeker een privéleven heeft opgebouwd tijdens zijn verblijf sinds 2011 in België. Hij hield er rekening mee dat verzoeker Nederlandse taallessen en een inburgeringsprogramma heeft gevolgd en dat hij hier werkt. Hiermee blijkt volgens verweerder echter geen diepgaande verankering in de Belgische samenleving. Deze elementen zijn volgens hem onvoldoende om aan te tonen dat de banden met de Belgische samenleving hechter zijn dan de banden met het land van herkomst en dat verzoeker aan België is gebonden voor de uitoefening van zijn privéleven. Hij wijst er op dat verzoeker het merendeel van zijn leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, hij er is opgegroeid en de officiële taal van dit land als moedertaal heeft. Hij ziet geen redenen waarom verzoeker niet opnieuw zijn privéleven kan verderzetten in zijn land van herkomst. Het manifest gevaar dat hij vormt voor de openbare orde weegt volgens verweerder zwaarder door dan de persoonlijke belangen die verzoeker heeft opgebouwd in België.

Verzoeker wijst op zijn lange verblijf in België en het leven dat hij hier heeft opgebouwd. Hij stelt hier sociale banden te hebben opgebouwd, te werken en bewijzen van zijn integratie te hebben voorgelegd. Dit alles wijst volgens hem op een fundamentele verankering in de Belgische samenleving. Hij voert aan dat een terugkeer naar Afghanistan zijn leven en zijn rechten aanzienlijk zal ontwrichten. Hij stelt dat zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan een herintegratie bijzonder problematisch maakt, *“wat alleen maar zou bijdragen aan mogelijke ontworteling en onzekerheid”*. Dit alles maakt de bestreden beslissingen volgens hem onevenredig en onrechtvaardig.

Met dit betoog toont verzoeker echter niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake zijn privéleven onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van de ernstige redenen van openbare orde die spelen in zijn situatie. Het wordt hierbij op zich niet betwist dat verzoeker reeds langere tijd, met name sinds 2011, in België verblijft en dat aldus kan worden aangenomen dat hij hier een zeker privéleven heeft opgebouwd. Zo volgde hij Nederlandse taallessen en een integratietraject en werkt hij. Echter, verweerder stelde ook vast dat dit integratietraject verplicht is en dat verzoeker deze opleidingen pas aanvatte nadat hij er kennis van kreeg dat zijn internationale beschermingsstatus werd heronderzocht, zodat een *“zeker opportunisme”* niet is uitgesloten. Alle voorgelegde attesten van inburgering en Nederlandse taallessen dateren inderdaad van ten vroegste eind 2021, dit is 10 jaar nadat verzoeker België is binnengekomen en 7 à 8 jaar nadat hem initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het is dus niet incorrect of onzorgvuldig om vast te stellen dat de inspanningen die verzoeker leverde om de taal te leren en in te burgeren pas werden gedaan op een ogenblik dat zijn status werd heronderzocht. Verzoeker betwist dit alleszins niet. Hij toont ook nergens concreet aan dat zijn inburgeringstraject ertoe heeft geleid dat hij duurzame sociale of culturele banden in België heeft opgebouwd. Hiervan legde hij alleszins geen stukken of een begin van bewijs voor. Hij beperkt zich tot blote beweringen dat hij hechte sociale banden in België

heeft opgebouwd. Verder wordt herhaald dat een tewerkstelling, zoals verweerder in alle redelijkheid heeft vastgesteld, niet noodzakelijk getuigt van een diepgaande integratie. In dit verband wijst verweerder er bovendien terecht op dat de feiten van aanranding van de eerbaarheid zich net hebben afgespeeld op de werkvloer ten aanzien van een willekeurig 12-jarig jongetje dat verzoeker toevallig tegenkwam in de toiletten.

In het licht van de gedane vaststellingen blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat geen verregaande integratie of diepgaande verankering in de Belgische samenleving blijkt die kan opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die spelen in verzoekers situatie of die maakt dat de bestreden beslissingen niet in redelijkheid konden worden getroffen.

Verzoeker betwist verder nergens concreet dat hij het merendeel van zijn leven doorbracht in Afghanistan, waar hij tot ongeveer 29-jarige leeftijd heeft verbleven. Hij is er opgegroeid, het Pashtou is zijn moedertaal en hij heeft er een gezin gesticht. Hij verklaarde ook reeds te hebben gewerkt in zijn land van herkomst. Hij betwist ook niet dat hij er nog steeds familie heeft, in het bijzonder zijn moeder, echtgenote en minderjarige kinderen. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker, ondanks zijn verblijf in België sinds 2011, bijzondere of onoverkomelijke aanpassingsproblemen zou kennen om zijn leven opnieuw op te nemen in zijn land van herkomst. Hij kan alvast niet overtuigen van het tegendeel. Gelet op wat voorafgaat, kan worden aangenomen dat verzoeker in hoge mate vertrouwd moet zijn met de talen en cultuur in zijn land van herkomst. Zijn gezin en familie kunnen hem alleszins ook ondersteunen bij zijn terugkeer en herintegratie. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat een terugkeer zijn leven en rechten aanzienlijk zou ontwrichten en dat verweerder onterecht het standpunt heeft ingenomen dat het, rekening houdend met de bijzondere ernst van het gepleegde strafrechtelijke feit, niet disproportioneel is indien hij opnieuw een privéleven moet opbouwen in zijn land van herkomst. Hij brengt zo bijvoorbeeld geen concrete argumenten naar voor dat hij niet opnieuw economisch actief kan zijn in Afghanistan, zoals in het verleden, en zo mee kan instaan voor zijn familie.

2.20. Gelet op de bijzondere omstandigheden van de voorliggende zaak, is de Raad van oordeel dat verweerder in alle redelijkheid het standpunt heeft ingenomen dat verzoekers persoonlijke en familiale belangen niet opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen. Verzoeker toont niet aan dat de gedane beoordeling en belangenafweging disproportioneel zijn of deze niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn tot stand gekomen. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat het omwille van zijn privéleven in België disproportioneel is waar het hem in beginsel gedurende een termijn van tien jaar verboden is het Belgische en Schengengrondgebied opnieuw te betreden.

2.21. Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat verweerder in de bestreden beslissingen niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een miskennis van het recht op eerbiediging van het privé- of gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

2.22. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, voert verzoeker verder aan dat een terugkeer naar Afghanistan in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.23. In dit verband moet allereerst worden vastgesteld dat uit het bestreden bevel een concrete toetsing blijkt of een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie wijst verweerder op het advies van het CGVS in zijn beslissing van 22 juni 2023 dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies luidde als volgt

“Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw beweerde problemen. Zo moest het CGVS vaststellen dat het relaas dat u bracht over uw broer die banden had met de Taliban en u die na zijn dood door hen bedreigd werd, niet aannemelijk kon maken. Het simpelweg herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden verklaringen kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen (CGVS 17.08.2021, p.7).

Een andere reden waarom u verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat men u er als ongelovige zal beschouwen omdat u in een Westers land verbleef (CGVS 17.08.2021, p.10). Ook dit rechtvaardigt geen internationaal beschermingsstatuut. Naast het feit dat u verklaart nog steeds moslim te zijn (CGVS 17.08.2021, p.10), blijkt uit de beschikbare informatie dat niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

U haalt verder geen elementen aan waaruit moet blijken dat er voor u een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) Vw. bestaat in uw hoofde.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, dient in casu te worden beoordeeld of er in het district Kunduz van de gelijknamige provincie Kunduz nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_

EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande vaststellingen, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Specifiek wat de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, maakt verweerder bijkomend de volgende beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM:

“Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie (“Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus”, EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u ruim het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is, dat u opgegroeid bent in Afghanistan, dat u er gewerkt heeft en dat u er een familiaal netwerk heeft. Bovendien heeft u reeds eerder blijk gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in uw hoofdte geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).”

Verweerder stelt nog vast dat geen beletsel op medische gronden blijkt voor een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan en dat verzoeker tijdens zijn horen evenmin nog elementen kenbaar maakte die kunnen maken dat de genomen beslissingen in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Zo stelde hij vast als volgt: *“In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat u nog steeds niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van angst voor de taliban. DVZ wijst er echter op dat dit louter blote verklaringen zijn en dat deze onvoldoende zijn om de beoordeling van het CGVS te wijzigen. U heeft geen enkel element aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling van het CGVS. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM.”*

2.24. Verzoeker voert thans aan dat het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van (toegeschreven) verwestering niet afdoende is onderzocht. Hij verwijst in dit verband naar verschillende

landenrapporten en artikelen. Hij stelt uitsluiting en discriminatie te vrezen, nu de gekende landeninformatie aangeeft dat terugkeerders negatief worden bekeken in hun gemeenschappen en door de taliban en dat er een stigma rust op degenen die illegaal naar Europa zijn gemigreerd. Verweerder had volgens hem onderzoek moeten doen naar de werkelijke problemen die terugkeerders vandaag ondervinden en naar de aard ervan. Verzoeker betoogt dat het gebrek aan specifieke informatie hierover niet rechtvaardigt dat wordt geconcludeerd dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen problemen zal ondervinden. Hij benadrukt sinds 2011 in België te hebben verbleven en tijdens dit verblijf een diepe band te hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap, een netwerk van vrienden en kennissen te hebben opgebouwd en de taal en cultuur te hebben omarmd. Hij stelt te zijn geworteld in de Belgische samenleving, waardoor een terugkeer in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 juli 2024 in het kader van de uitoefening van het hoorrecht een schrijven werd gestuurd waarin hem werd gevraagd om een vragenlijst in te vullen daar *“de mogelijkheid bestaat dat [zijn] recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat men [hem] de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengen-ruimte voor een bepaalde periode onttrekt”*. Verzoeker werd er hierbij nadrukkelijk op gewezen dat een en ander afhing van zijn persoonlijke situatie en dat het bijgevolg van belang was dat hij de vragenlijst op een correcte en complete wijze invulde en waar nodig de gevraagde bewijzen aanleverde. Nog werd hem meegedeeld dat indien zijn recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken, hij automatisch in illegaal verblijf in België is en een verwijderingsmaatregel met inreisverbod kan volgen. Op 6 augustus 2024 vulde verzoeker deze vragenlijst in en nog dezelfde maand maakte hij deze ingevulde vragenlijst, samen met allerhande stavingstukken, over aan het bestuur. Onder vraag 16 van de vragenlijst werd gevraagd naar eventuele redenen waarom verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land en zo ja, welke dit zijn. Verzoeker antwoordde hierop dat hij bang is van de taliban en al bijna 10 jaar niet meer in Afghanistan was geweest. Hij stelde er alles te hebben verloren. Stukken inzake zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan werden niet voorgelegd. In dit verband heeft verweerder in alle redelijkheid kunnen oordelen dat verzoeker zich tijdens het horen beperkte tot blote beweringen en deze onvoldoende zijn om de beoordeling van het CGVS te wijzigen en om een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan aan te tonen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht nergens specifiek verwees naar een vrees omwille van (toegeschreven) verwestering bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder gaat verzoeker er al te gemakkelijk aan voorbij dat deze vrees omwille van (toegeschreven) verwestering of omwille van zijn lange verblijf in Europa wel degelijk reeds concreet werd onderzocht door het CGVS in zijn advies van 22 juni 2023. Verweerder verwijst in zijn beslissingen uitdrukkelijk naar dit advies en heeft er zich bij aangesloten en geoordeeld dat dit ook actueel nog steeds kan worden bijgetreden. Hij heeft dit advies verder aangevuld met enkele bijkomende overwegingen om de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM compleet te maken.

In het advies van het CGVS wordt geduid dat het internationale luchtverkeer van en naar Afghanistan in de eerste helft van 2022 werd hervat. Personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten, kunnen problemen ondervinden, maar voor het overige zijn er – zo luidt het advies – weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen. Hierbij wordt niet betwist dat personen die terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Volgens het CGVS blijkt echter nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan van de negatieve perceptie aanleiding zou geven tot situaties van onmenselijke of vernederende behandelingen. De taliban riepen zelfs meermaals Afghanen in het buitenland op om terug te keren naar hun land. Het CGVS wees er nog op dat de gerapporteerde gevallen over terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld, verband hielden met hun specifieke profiel, en niet waren gerelateerd aan hun verblijf buiten Afghanistan. Het CGVS merkte op dat indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, dit zou zijn gemeld door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land steeds zijn blijven opvolgen. Het CGVS zag verder geen elementen eigen aan de persoon van verzoeker die maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van zijn verblijf in het buitenland of (gepercipieerde) verwestering. In dit verband stelde het CGVS als volgt:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. Hij toont alleszins niet concreet aan dat de door hem aangehaalde informatie van die aard is dat zij afbreuk doet aan de vaststellingen van het CGVS en hieruit alsnog zou blijken dat iedere persoon die vanuit het Westen terugkeert naar Afghanistan concrete problemen of behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM moet vrezen. Het komt wel degelijk aan verzoeker toe om met een concreet (begin van) bewijs aannemelijk te maken dat in zijn geval een reële en ernstig vrees ter zake voorligt en hij dusdanig is verwesterd, of als dusdanig zal worden beschouwd, dat hij een reëel en ernstig risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verwijzing naar algemene landeninformatie kan in dit verband niet volstaan.

Verzoeker benadrukt sinds 2011 in België een diepe band te hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap, een netwerk van vrienden en kennissen te hebben opgebouwd en de taal en cultuur te hebben omarmd. Hij stelt te zijn geworteld in de Belgische samenleving. Hieromtrent werd echter reeds vastgesteld dat hij dit geenszins op overtuigende wijze aannemelijk heeft kunnen maken. Nergens legt hij tastbare bewijzen voor van een netwerk van vrienden en kennissen of duurzame en hechte banden die hij heeft opgebouwd met de Belgische samenleving. Zoals de commissaris-generaal in alle redelijkheid vaststelde in het licht van de gekende landeninformatie, volstaan een langdurig verblijf, gevolgde taal- en inburgeringslessen en een tewerkstelling op zich nog niet om aan te tonen dat verzoeker werkelijk is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd of nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Er werd ook reeds vastgesteld dat – rekening houdend met de gegevens dat verzoeker al ongeveer 29 jaar oud was toen hij zijn land van herkomst heeft verlaten en hij er is opgegroeid, een gezin stichtte en al economisch actief was – in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker voldoende is geworteld in en vertrouwd is met de taal en cultuur van zijn land van herkomst om er, met de hulp van zijn familie die er steeds is blijven wonen, opnieuw en zonder noemenswaardige problemen zijn leven opnieuw op te nemen.

Het CGVS stelde ook reeds vast dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die maakt dat hij behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM moet vrezen. Uit wat voorafgaat blijkt verder dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en uit niets kan blijken dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk ter plaatse. Hij geeft dit alleszins zelf niet aan.

Het gegeven dat er zo goed als geen gedwongen terugkeer plaatsvindt vanuit Europa, betekent verder evident nog niet dat er vanuit Europa geen enkele Afghaan – al dan niet tijdelijk – terugkeert naar zijn land. Verzoeker wordt in de actuele omstandigheden ook niet gedwongen teruggestuurd, maar krijgt de kans om vrijwillig terug te keren en heeft aldus de vrijheid om zelf zijn terugkeer te organiseren op een wijze die hij geschikt acht en waarbij hij niet wordt blootgesteld aan onnodige risico's. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk waar ter zake werd geoordeeld dat indien er werkelijk ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, dit reeds zou zijn gemeld door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land nog steeds zo nauwgezet mogelijk in het oog houden. Er blijkt zo inderdaad niet dat de informatiestroom uit en over Afghanistan is gestopt. Nog moet opnieuw

worden benadrukt dat de bewijslast in het kader van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats rust op verzoeker en het hem toekomt om een begin van bewijs van behandelingen in strijd met dit verdragsartikel bij terugkeer naar Afghanistan aan te tonen. Hij slaagt hier echter niet in en maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering. Een onvoldoende onderzoek ter zake wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.25. Verzoeker wijst nog op een aspect dat volgens hem onterecht over het hoofd is gezien, met name de bijzonder negatieve en gevaarlijke reactie van de Afghaanse gemeenschap en de taliban wanneer zij op de hoogte raken van de reden voor zijn uitzetting, met name dat hij zedenfeiten heeft gepleegd. Hier is volgens hem onterecht geen onderzoek naar gedaan. In dit verband moet echter worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze en met een begin van bewijs aantoonde dat iemand in zijn land van herkomst kennis heeft van de door hem in België gepleegde zedenfeiten. Verzoeker krijgt in het bestreden bevel de mogelijkheid om vrijwillig en uit eigen beweging terug te keren naar zijn land, zodat ook niet blijkt dat iemand in zijn land van herkomst hierdoor kennis zou krijgen van de gepleegde zedenfeiten. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat enig verder onderzoek ter zake in het licht van artikel 3 van het EVRM zich opdrong.

2.26. Voor het overige wordt de gedane beoordeling in het advies van het CGVS en in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten inzake artikel 3 van het EVRM niet betwist. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.27. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat deze bepaling enkel van toepassing is op verwijderingsbeslissingen en dus ook dit onderdeel van het middel uitdrukkelijk is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Uit dit bevel blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelde echter vast dat verzoeker geen gezins- of familieleden of kinderen heeft in België en integendeel zijn echtgenote en kinderen nog steeds in Afghanistan verblijven, zodat hij zich bij een tenuitvoerlegging van dit bevel kan herenigen met zijn gezinsleden. Verder stelde hij vast dat niet blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar Afghanistan verhinderen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat ter zake enig concreet element alsnog over het hoofd werd gezien. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.28. Specifiek wat het inreisverbod betreft, is verzoeker nog van mening dat de duur van 10 jaar onredelijk en disproportioneel is. Deze wordt volgens hem onvoldoende en weinig concreet gemotiveerd. Hij betoogt zo dat de motivering inzake de ernstige bedreiging voor openbare orde niet voldoende is om een inreisverbod voor 10 jaar op te leggen.

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, enkel indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder volgt uit het eerste lid van deze wetsbepaling dat de duur van het inreisverbod steeds dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker op zich niet betwist dat hem een inreisverbod voor tien jaar kon worden opgelegd, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij betoogt wel dat een inreisverbod met een duur van tien jaar, gelet op de verstrekende gevolgen ervan, niet proportioneel is.

In zoverre artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oplegt om de duur van het inreisverbod te bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, wordt opgemerkt dat op lezing van het bestreden inreisverbod blijkt dat verweerder de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op tien jaar te bepalen. Naast de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde, is verweerder zo ook ingegaan op verzoekers familiale en persoonlijke situatie. Hij stelde vast dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat hij diepgaand is verankerd in de Belgische samenleving. Hierbij werd opnieuw ingegaan op het verblijf van verzoeker in België sinds 2011, de gevolgde taal- en inburgeringslessen en zijn tewerkstelling. Hij benadrukte dat verzoeker geen gezins- of familieleden heeft in België en evenmin blijkt dat hij hechte en duurzame sociale banden in België heeft uitgebouwd. Hij oordeelde dat niet blijkt dat de banden die verzoeker met de Belgische samenleving is aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven is gebonden aan België. Hij besloot als volgt:

“DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en

medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

De voorziene motivering weerspiegelt een individueel onderzoek, waarbij de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval in rekening zijn gebracht. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de motivering zich beperkt tot de vaststelling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of dat de duur van het inreisverbod onvoldoende en weinig concreet is gemotiveerd.

Door het louter poneren dat het bestreden inreisverbod met een duur van tien jaar niet proportioneel is, weerlegt verzoeker de motieven van deze beslissing niet en toont hij niet aan dat zijn kritiek enige grond heeft. Hij toont niet aan dat bij de beoordeling enig concreet element onterecht niet in rekening is gebracht en evenmin dat de doorgevoerde beoordeling op enig punt kennelijk onredelijk is. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn summiere uiteenzetting niet aantoont dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, het in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd.

2.29. Uit wat voorafgaat, volgt dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van de artikelen 21, 22, 23 en 74/13 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Evenmin toont verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel, in de toepassing van de voormelde artikelen of in de toepassing van de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. De voorziene motivering weerspiegelt een individueel onderzoek, waarbij de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval in rekening zijn gebracht en een concrete belangenafweging werd doorgevoerd. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder op enig punt is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding, dat de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen of dat de beoordeling op enig punt kennelijk onredelijk is.

2.30. Verzoeker voert nog de schending aan van de artikelen 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, punt 7 van de Terugkeerrichtlijn. Hij licht echter niet verder toe hoe volgens hem verweerder door de afgifte van het bestreden bevel deze artikelen heeft miskend, die handelen over de termijn om het grondgebied te verlaten. Inzake dit laatste artikel lijkt hij er ook aan voorbij te gaan dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten niet is ingegeven door een risico op onderduiken. Alleszins moet worden vastgesteld dat deze onderdelen van het enig middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

2.31. Verzoeker duidt ook niet concreet wat hij verstaat onder de “*medewerkingsplicht*” noch licht hij toe waarom verweerder deze plicht zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, eveneens onontvankelijk.

2.32. Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van het hoorrecht, omdat hem slechts een vragenlijst werd opgestuurd en hij verder niet de hoogte werd gehouden over het verloop van zijn zaak en hem niet de mogelijkheid werd gegeven om nog eventuele wijzigingen in zijn persoonlijke situatie aan te kaarten.

Het artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar verweerder ook uitdrukkelijk heeft verwezen, stelt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

[...]”

Verzoeker betwist niet dat hem bij aangetekend schrijven van 25 juli 2024 werd gevraagd om een vragenlijst in te vullen daar “*de mogelijkheid bestaat dat [zijn] recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat men [hem] de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt*”. Verzoeker werd er hierbij nadrukkelijk op gewezen dat een en ander afhing van zijn persoonlijke situatie en dat het bijgevolg van belang was dat hij de vragenlijst op een correcte en complete wijze invulde en waar nodig de gevraagde bewijzen aanleverde. Nog werd hem meegedeeld dat indien zijn recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken, hij automatisch in illegaal verblijf in België is en een verwijderingsmaatregel met inreisverbod kan volgen. Op 6 augustus 2024 vulde verzoeker deze vragenlijst in en nog dezelfde maand

maakte hij deze ingevulde vragenlijst, samen met allerhande stavingstukken, over aan het bestuur. Hij betwist ook niet dat zowel met zijn verklaringen als met de voorgelegde stukken, rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat er op verweerder enige verdere verplichting rustte om verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk gehoor of om hem op de hoogte te houden van het verloop van zijn zaak en later nog bijkomend de mogelijkheid te geven om nog eventuele wijzigingen in zijn persoonlijke situatie aan te kaarten. Nu verzoeker er integendeel duidelijk van op de hoogte werd gebracht dat zijn verblijf werd heronderzocht, en hem mogelijk een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod boven het hoofd hing, mocht van hem worden verwacht dat hij eventuele bijkomende elementen die hij niet reeds aanbracht en waarvan hij wenste dat deze in rekening zouden worden gebracht uit eigen beweging zou hebben aangebracht bij het bestuur.

Verzoeker kan trouwens ook niet overtuigen dat hij verder nog gegevens of stukken had kunnen of willen aanbrengen die van die aard zijn dat deze een werkelijke invloed konden hebben gehad op de genomen beslissingen. Een voldoende belang bij zijn kritiek is dus evenmin voorhanden.

Verzoeker maakt een schending van het hoorrecht niet aannemelijk.

2.33. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

